

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 listopada 2020 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki M. W. na rzecz pozwanej B. sp. z o.o.
w likwidacji w W. 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 12 lutego 2019 r. umorzył postępowanie apelacyjne co do kwoty ponad 10.000 zł i oddalił apelację powódki M. W. w pozostałej części od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 4 grudnia 2017 r., który oddalił jej powództwo przeciwko pozwanemu pracodawcy spółce z o.o. B. w likwidacji w W. o odszkodowania w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia za pracę. Powódka, kwestionując zasadność wypowiedzenia umowy o pracę z powołaniem się na art. 41¹ k.p., podnosiła, że faktycznie doszło do przejęcia zakładu pracy przez V. sp. z o.o. sp. j. To zaś powoduje, że jako pracownik B. sp. z o.o. została przejęta przez nowego pracodawcę na podstawie art. 23¹ k.p., a tym

samym wypowiedzenie jej umowy o pracę z powołaniem się na likwidację pracodawcy nie było uzasadnione. Sąd Rejonowy ustalił, że pracodawcą powódki była tylko spółka z o.o. B. i przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę była prawdziwa oraz uzasadniona. Sąd Okręgowy nie zgodził się z zarzutem powódki, gdyż spółka V. nie przejęła spółki B. w całości. Sąd nie wezwał do udziału w sprawie spółki V. mając na uwadze, że powódkę reprezentuje pełnomocnik będący adwokatem (art. 477 k.p.c.). Powódka konsekwentnie popierała powództwo przeciwko spółce pierwotnie wskazanej w pozwie. Spółka V. przejęła część zakładu pracy pozwanej spółki B. Przejście części zakładu pracy nie dotyczyło powódki. Pełniła funkcję prezesa zarządu spółki oraz dyrektora generalnego i pozwana spółka nadal zatrudniała pracowników. W wyniku przejścia części zakładu pracy, stosunek pracy nawiązany przez powódkę z pozwaną spółką nie uległ modyfikacji. Nadal wypłacała jej wynagrodzenia i inne świadczenia, a do przejścia części zakładu pracy miało dojść blisko dwa lata przed datą złożenia jej przez pozwaną oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę. Pozwana spółka wykonywała również wszelkie czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do powódki. Przyczyną rozwiązania umowy o pracę z powódką była likwidacja pozwanej spółki.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne wynika z konieczności udzielenia odpowiedzi na pytanie:

Czy w sytuacji sporu powstałego na gruncie przepisu art. 23¹ § 1 Kodeksu pracy:

1. Legitymację bierną do występowania w sprawie odwołania pracownika od wypowiedzenia umowy o pracę złożonego przez dotychczasowego pracodawcę posiada dotychczasowy pracodawca, który złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy i którego zakład pracy został przejęty przed datą złożenia oświadczenia, czy pracodawca, który nie złożył oświadczenia o wypowiedzeniu umowy i który przejął zakład pracy na podstawie przepisu art. 23¹ Kodeksu pracy przed datą złożenia oświadczenia.

2. Wypowiedzenie umowy o pracę złożone przez dotychczasowego pracodawcę, którego zakład pracy został przejęty przed datą złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, jest niezgodne z prawem w rozumieniu art. 45 § 1 Kodeksu pracy z uwagi na to, iż nie pochodzi od pracodawcy (art. 30 § 1 pkt 2 Kodeksu pracy oraz art. 32 § 1 Kodeksu pracy).

Oczywistą zasadność skargi oparto na zarzucie naruszenia art. 23¹ k.p. wobec niewłaściwego zastosowania, wyraźnie widocznego i nie wymagającego pogłębionej analizy. Brak jest podstaw do przyjęcia, iż doszło do przejścia na spółkę V. części zakładu pracy spółki B., a jednocześnie, iż przejęta część zakładu pracy nie obejmowała powódki mając na uwadze ustalony stan faktyczny (...). Jeżeli natomiast skutek opisanych zmian nie było zapotrzebowania na pracę powódki w spółce B., to oczywisty i niewymagający szczególnej analizy jest wniosek, iż powódka została przejęta przez spółkę V. na podstawie art. 23¹ § 1 k.p. wraz z pozostałymi pracownikami. Każde inne stanowisko stanowi oczywiste naruszenie art. 23¹ § 1 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie.

Pozwana spółka wniosł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sformułowane zagadnienia prawne nie mają rangi istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż nie wykraczają poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa.

Punktem odniesienia ma być art. 23¹ § 1 k.p. Zagadnienia zakładają zmianę pracodawcy na podstawie tej regulacji. Jednak Sąd powszechny rozstrzygnął, że nie doszło do zmiany pracodawcy w stosunku pracy skarżącej powódki w tym trybie. Pytanie o legitymację bierną jest zatem bezprzedmiotowe. Sąd klarownie przedstawił, wskazując też na reprezentację powódki przez fachowego pełnomocnika, że w sprawie legitymację bierną miał tylko pozwany pracodawca.

W procesie to powód określa kto jest pracodawcą i sąd przed wyrokiem ocenia czy ma legitymację bierną oraz czy dochodzone roszczenie jest zasadne. Takiej analizy dokonał Sąd powszechny w tej sprawie. Kwestia pierwsza nie składa więc na istotne zagadnienie prawne. Skoro nie doszło do zmiany pracodawcy w trybie art. 23¹ k.p., to nie można przyjąć, że wypowiedzenie jest niezgodne z prawem.

Z tej przyczyny również kwestia druga nie spełnia się jako istotne zagadnienie prawne. W sprawie nie ustalono, że wypowiedzenie nie pochodziło od pracodawcy skarżącej.

Skarżąca nie wykazuje we wniosku, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Z tej zasadniczej przyczyny, że w podstawie przedsądu nie zarzuca naruszenia przepisów postępowania (również w podstawie kasacyjnej). W ocenie zarzutu materialnego wiążą zatem ustalenia stanu faktycznego, na którym oparto zaskarżony wyrok. Na etapie przedsądu związanie określone w art. 398¹³ § 2 k.p.c. ma również zastosowanie, gdyż w przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych, do których stosuje się również ograniczenie z art. 398³ § 3 k.p.c. Rzecz więc w tym, że Sąd powszechny ustalił, iż nie doszło do zmiany pracodawcy powódki *ex lege*, czyli z mocy określonych faktów lub zdarzeń prawnych (art. 23¹ k.p.). Skarżąca nie może podważyć zatem ustalenia, że doszło do przejścia tylko części jej pracodawcy na inną spółkę i że przejście to nie łączyło się z przejściem szczególnego stanowiska pracy powódki. Argumentacja wniosku opiera się na innych ustaleniach niż dokonane przez Sąd powszechny. Odmienne ustalenia faktyczne nie są możliwe przed Sądem Najwyższym (art. 398³ § 3 k.p.c., art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 9 ust. 1 pkt 1 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.